

Τῷ Ἐντιμοτάτῳ κυρίῳ Ἰωάννῃ Μπουτάρη, Δημάρχῳ Θεσσαλονίκης, Προέδρῳ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἑστίας, τέκνῳ τῆς ἡμῶν Μετριότητος ἐν Κυρίῳ ἀγαπητῷ, χάριν καὶ εἰρήνην παρὰ Θεοῦ.

Μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ ἐνδιαφέροντος ἀλλὰ καὶ ἐν Κυρίῳ ἐγκαυχήσεως, ὡς ὁ Επίσκοπος τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἐπληροφορήθημεν ἐκ τοῦ ἀπὸ κς' Μαΐου ἐ.ξ., ἀριθμ. Πρωτ. 817, γράμματος τῆς ὑμετέρας ἀγαπητῆς Ἐντιμότητος περὶ τῶν ποικίλων δραστηριοτήτων τῆς ὑπ' αὐτῆς σήμερον προεδρευομένης «Ἀγιορειτικῆς Ἑστίας», καθ' ὅλην τὴν διαρρεύσασαν δεκαπενταετίαν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς μέχρι σήμερον, μὲ ἰδιαίτεραν ἔμφασιν εἰς τὸ ἐκδοτικὸν αὐτῆς ἔργον, ἐφ' οἷς τετελεσμένοις ἤδη γεγονόσι προβολῆς εὐρύτερον τῆς κληρουχίας ταύτης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ συγχαίρομεν πρωτίστως ὑμῖν, τῷ Διοικητικῷ Συμβουλίῳ τῆς Ἑστίας καὶ πᾶσι τοῖς κατὰ καιροὺς κοπιάσασι πρὸς ὀργάνωσιν καὶ ὀλοκλήρωσιν τῶν ἀναφερομένων ἐκδηλώσεων καὶ ἱστορικῶν καὶ συγχρόνως ἐπετειακῶν ἐκδόσεων.

Τὸ Ἅγιον Ὄρος, τόπος πνευματικῆς ἀσκήσεως καὶ ἐστία μετανοίας, ὁμιλεῖ ἀφ' ἑαυτοῦ διὰ τῆς **σιωπῆς** του, κυρίως ὅμως διὰ τῆς νυχθημέρου ἀεννάου λειτουργικῆς ζωῆς καὶ προσευχητικῆς λατρείας, διὰ τοῦ αὐστηροῦ τυπικοῦ καὶ τῶν μεγαλοπρεπῶν ἐν αὐτῷ Καθολικῶν καὶ Σκηνωμάτων, ἰδιαίτερος δὲ διὰ τῶν θαυματουργῶν ἱερῶν εἰκόνων, εἰς τὰς ψυχὰς καὶ τὰς καρδίας τῶν πιστῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, διὸ καὶ ἡ **ἐμβέλεια** καὶ ἡ **μαρτυρία** αὐτοῦ ἀνὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπικράτειαν καὶ παγκοσμίως εἶναι γνωστῆ, μεμαρτυρημένη καὶ ἐπιβεβαιουμένη διὰ τῆς πληθώρας τῶν προσερχομένων εἰς αὐτὸ προσκυνητῶν διὰ νὰ λάβουν ἐνίσχυσιν καὶ «βεβαίαν βοήθειαν» εἰς τὴν καθ' ἡμέραν μέριμναν τοῦ ἐπιγείου βίου καὶ ἐφόδιον διὰ τὰ «μέλλοντα συμβαίνειν» ἐκάστῳ ὅταν καλέσῃ αὐτόν -ἡμᾶς- πλησίον Του ὁ Κύριος.

Ἐκ τῆς ἐπόψεως ταύτης τὸ Ἅγιον Ὄρος ἀποτελεῖ, ἐν πρώτοις, «κιβωτὸν σωτηρίας» καὶ «ἐργαστήριον προσευχῆς» καὶ «τόπον μετανοίας» καὶ «δοχεῖον ὑπακοῆς» καὶ «τόπον σκηνώματος τῆς Θεομητορικῆς Χάριτος» (Σάμου Εἰρηναῖος). Ἀφ' ἑτέρου, τὸ Ἅγιον Ὄρος ἀποτελεῖ «μαρτυρίαν αἰῶνος», «θησαυρὸν ἀσύλητον» τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους, κατὰ τὴν ἱστορικὴν διακήρυξιν τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ ἔτους 1913, τὴν ἑκατονταετῆ ἐπέτειον τῆς ὁποίας σεμνοπρεπῶς καὶ ἱεροκανονικῶς ἐωρτάσαμεν πρὸς διετίαν, προεξαρχούσης τῆς ἡμετέρας Μετριότητος· εἰσέτι, ἀποτελεῖ «πρότυπον» τηρήσεως τοῦ παραδοσιακοῦ Ὀρθοδόξου ἠθους καὶ λειτουργικοῦ ὕφους, ὡς αὐτὸ ἐβιώθη ἐπὶ χιλιετίαν ἐν Βυζαντίῳ καὶ συνεχίζει νὰ βιώται ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς Μητρὸς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃς Ἐκκλησίας.

Εἰς τὴν προβολὴν τοῦ «προτύπου» τούτου, ἱστορικῶς, ἐκκλησιαστικῶς, λατρευτικῶς, κειμηλιακῶς καὶ ἄλλως, συνέβαλε καὶ συμβάλλει διὰ συγκεκριμένων πρωτοβουλιῶν ἡ Ἀγιορειτικὴ Ἑστία, προβαλοῦσα προσφάτως ἐν

ειδικῶ συνεδρίῳ καὶ τὴν ἐπωφελῆ προέκτασιν ἐν τῷ κόσμῳ τοῦ Ἱεροῦ Τόπου διὰ τῶν ἀνὰ τὴν οἰκουμένην Μετοχιῶν αὐτοῦ, τὰ ὅποια προσήνεγκον καὶ προσφέρουν πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τὸν δοκιμαζόμενον πολλαπλῶς Ὁρθόδοξον λαὸν τοῦ Θεοῦ.

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀξιολογοῦν τὴν προσφορὰν ταύτην τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἑστίας εὐχαριστεῖ καὶ συγχαίρει καὶ ἐπαινεῖ αὐτὴν διὰ τὸ μέχρι τοῦδε ἔργον τῆς, εὐχόμενον ἐπιτυχῆ καὶ ἐν συνεργασίᾳ πάντοτε μετὰ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὡς ἀπ' ἀρχῆς, τὴν συνέχισιν τῆς προσφορᾶς αὐτῆς, ὥστε νὰ διατελῆ ἀσκούσα καλλικάρπως τὴν παραδοθεῖσαν αὐτῇ εὐθύνην προβολῆς τῆς γνησίας Ἀθωνικῆς Παραδόσεως, εἰς δόξαν Κυρίου, χαρὰν τῆς Κυρίας τοῦ Ἱεροῦ Τόπου Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, ἔπαινον τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ τῆς τροφῆς αὐτοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ σωτηρίαν τῶν ψυχῶν τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ Χάρις καὶ τὸ ἄπειρον Αὐτοῦ Ἔλεος, ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, εἶψαν μετὰ τῆς ὑμετέρας Ἐντιμότητος, κύριε Δήμαρχε, καὶ μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν συνεργατῶν αὐτῆς ἐν τῷ Διοικητικῷ Συμβουλίῳ τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἑστίας.

Ἑορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου
Ἐφόρου τοῦ Ἁγίου Ὁρους
Ἰβιε' Αὐγούστου ιε'

Ἐπισημασθέντος ὡς ἀπαραίτητο
ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἑστίας
Διάσωσε θεῶν εὐχέταις